

3. DIO - Od Dakara do Europe

Rally Varaždin - Dakar

Dosad smo prošli pola planiranoga putovanja i stekli mnoga lijepa, ali i neka ne tako lijepa iskustva. Najviše problema predstavljali su nam neugodni pojedinci, nestašica goriva na jednom dijelu puta i praznik Ramazan, koji nam otežava potragu za hranom. Sada još sve to moramo odraditi i u suprotnom smjeru

Došlo vrijeme za povratak

VOZI, PIŠE I SNIMA: DARKO LABAŠ

U centru Kayara smo. Tipičan senegalski primorski grad, s plažom punom svega, točnije, štandovima, barakama, postrojenjima i naravno, neizostavnim smećem. Za Lac Rose nitko nije čuo. Koristimo se Markusovim GPS-om, ali uređaj za ovaj dio Afrike nije baš precizan. Pretpostavljamo da moramo krenuti uz obalu prema zapadu. Lošim putovima vozimo u tom smjeru, a u sljedećem selu kažu nam da smo na pravom putu. Skrećemo u još veće bespuće, na pješčanu «pistu» kojom se teško probijamo. Za desetak kilometara smo na jezeru Lac Rose, ili Ružičastom jezeru, na legendarnom cilju još legendarnijeg rallyja Paris-Dakar. Voda jezera je doista lagano ružičaste boje, a na obali su brda soli koja se eksploatira iz jezera. Ni po čemu se ne vidi da je ovdje cilj najpoznatijeg relija na svijetu. Evo nas ovdje, moja Yamaha i dva BMW-a, na jednom od najznamenitijih mjesta svjetskog moto sporta. Kada ću za tri mjeseca kod kuće na Eurosportu gledati dolazak motociklista na cilj Dakara, biti ću ponosan što sam i ja svojim motociklom osvojio Dakar i Lac Rose! Nakon uspješno prevaljenog puta do našeg cilja, red je da mislimo i na povratak. Za 16 dana prevalili smo 8300 km, djelomično kroz neprohodnu džunglu, kroz pijesak i blato. Motori nas služe

bespriječno. Jedino primjećujem da je Yamaha počelo proklizavati kvačilo. Posljedica je to gambijskog blata i mauritanijskog i senegalskog pijeska. Odsada ću morati pažljivije voziti, tj. lagnije ubrzavati i paziti da se više ne zakopavam u pijesak.

Ramazan nam i nadalje pravi probleme. Nemamo gdje jesti jer je sve zatvoreno, pa i trgovine. Imali smo sreću da smo izvan grada našli kafić u kojem smo mogli barem popiti sok ili kavu. Šalice za kavu bile su toliko prljave da sam se radije odlučio za sok. Tako sve do gradića Rao, pored kojeg se nalazi turistički kompleks s restoranom u funkciji. Osvježavamo se namanjanjem kose pod tušem, a za ručak dobivamo ukusne račiće i pomfrit. Sada više niti Zebra-bar nije daleko. Počeo je naš povratak, koji će nas sve do Agadira u Maroku voditi cestom kojom smo došli, jer druge nema. Zapravo ima, ali ta bi nas vodila «pistama» kroz srce Sahare. Moja Yamaha to ne bi mogla proći, a vjerujem niti teško natovareni BMW-i mojih prijatelja. Kroz deltu rijeke Senegal stižemo u kamp Zebra-bar, a naše mjesto nas čeka prazno. Nakon postavljanja šatora vječama između palmi sve stvari, mokre još od nevremena u Gambiji. Nakon toga slijedi kupanje, kupanje i samo kupanje u toploj vodi Senegala. Užasno je vruće i sparno, bilo bi nepodnošljivo da nije rijeke pored kampa.

Saint Louis, drugi put

Markus opet podešava ventile, sada na desnom cilindru. Ja samo moram zategnuti lanac, prvi puta od kako sam krenuo od kuće. Današnji dan predviđen je za kupanje, šetnju plažom, igranje s mačkama i rakovima. Plažom nas u stopu prate crnačka djeca koja za nas love rakove i za to žele biti nagrađena. Dajemo im kemijske olovke koje sam za tu priliku ponio od kuće. To ovdje mnogo vrijedi. Poslijepodne Georg, Helga i ja odlazimo u 20-tak kilometara udaljeni Saint Louis. Markus radije ostaje ležati na plaži. Ponovno razgledamo zanimljiv grad, i sada sa sigurnošću mogu tvrditi da je najljepši u Senegalu. Još malo kružimo motorima gradom koji se smjestio na ušću Senegala u Atlantik. Po povratku u kamp divimo se zalasku sunca nad rijekom i morem, a sve je naročito lijepo nakon što smo se popeli na toranj. Današnja večera sastoji se od ribe i pirjanog povrća. Zaključili smo da je jeftinije jesti kod Martina, kod kojeg se priprema lokalna hrana, ali na vrhunski način i u europskim higijenskim uvjetima, nego u nekoj stračari pored ceste. Dok nam je zbrojio dva noćenja, dvije večere i dva doručka, uz mnogo piva, sokova i kava, ispalo je 40 eura po osobi.

Kroz bespuće Mauritanije

Po drugi put teška srca napuštamo Zebra-bar. Samo da osušimo stvari od sinoćnje rose, platimo račun i

Rao, konačno prilika za ručak

St. Louis

St. Louis

Kroz Senegal

Zebra bar, rijeka Senegal

Pista jugom Mauritanije

St. Louis, Venecija Senegala

St. Louis

St. Louis

oprostimo se od naših švicarskih domaćina. Posljednji pogled na plažu rijeke, u danas posebno lijepoj plavoj boji. U Saint-Louisu punimo rezervoare, jer pred nama je Mauritanija, zemlja u kojoj nema benzina, što dobro znamo! Iza Saint-Louisa skrećemo s glavne ceste ulijevo jer ne želimo na onu istu granicu gdje su nam oteli gotovo 500 eura. Osim toga, Markusu su zaprijetili smrću, pa zaista ne bi bilo zgodno da se tamo pojavimo. Znali smo što nas ovdje čeka, ali što se može. Dobar asfalt vodio nas je do Diame, a na kraju mjesta je nestao i pred nama se pojavila «pista». Brana preko rijeke Senegal ujedno je i granica između dviju država. Na senegalskoj strani brzo smo gotovi, plaćamo mito 10 eura po osobi, te naknadu za prelazak preko brane. Na mauritanijaskoj strani također sve ide relativno brzo, isto plaćamo mito oko 20 eura, ali sve je to mnogo jeftinije nego što je bilo na onoj opasnoj granici. Prilikom ulaska u zgradu, tj. baraku carine, morali smo prekoračiti preko dvojice carinika koji su bezbrižno spavali na podu.

Krećemo s granice. Iz tvrdog makadama po kojem smo sasvim solidno vozili cesta se pretvara u skoro neprohodni blatnjav put, s dubokim rupama i opasnim pukotinama. Teško mi je voziti, isto kao u Gambiji. Vrućina je isto strašna kao u Gambiji. Osim toga, ovdje je i mnogo opasnije, jer su pukotine duboke i po metar-dva, a ne vide se izdaleka jer su uske. Tlo je očito ispucalo od vrućine. S naše desne strane nisko je raslinje iza kojeg bi trebala biti rijeka Senegal, koja nas prati sve do Rossa. Rijeku ne vidimo, ali je lijevo od nas lijepo močvarno područje prepuno ptica. Ploča nas obavještava da ulazimo u područje nacionalnog parka, a predio ovu titulu nosi punim pravom. Od granice do Rossa je 101 km. Na toj dionici sreli smo samo dva automobila. Zadnji dio «piste» do grada Rossa izuzetno sam teško prošao. Dva, tri puta sam se jedva zaustavio pola metra do duboke pukotine, a Yamahu sam po onoj vrućini morao gurati unatrag, da opet ulovim pravi put. Dalje su pukotine bile toliko gusto nanizane da sam balansirao između njih, a u

slučaju potrebe nogu ne bih mogao spustiti, jer je desno i lijevo od mene bila praznina. U daljini vidimo kuće Rossa, do kojeg nikako da stignemo. Znam da su nam to posljednji kilometri «piste», jer nadalje, sve do kuće, imamo odličnu cestu. Konačno smo ušli u Rosso, sve «piste» su ostale iza nas. Desno od nas je granični pojas i trajekt preko rijeke Senegal, tj. ona granica kojom smo prošli u suprotnom smjeru prije desetak dana. U Rossu odmah odlazimo na benzinsku, jer sljedeće neće biti sve do glavnog grada Nouakchotta. U toku je molitva, pa moramo čekati. Ispijamo velike količine sokova koje smo kupili u obližnjoj trgovini. Dehidrirali smo, jer na relaciji od granice do Rossa nije bilo prilike za osvježenje. Za 100 km nam je trebalo četiri sata, i to po paklenoj vrućini. No, nije nam žao, uspomene na takvo nešto ne blijede cijeli život. Radio sam takvo što i prijašnjih godina, radit ću i ubuduće, dokle će biti zdravlja.

Molitva je završila, radnik na benzinskoj želi Georgu natočiti benzin. Prišao je prilično agresivno, što je

Mauritanija

Kroz južnu Mauritaniju

vjernim putopiscima
METZELER
 poklanja par guma

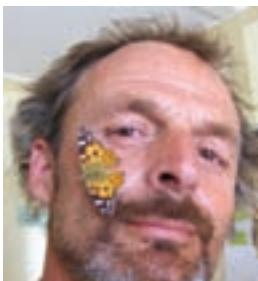
Mauritanija, Tiguent

Bez benzina u Sahari

Noćenje u Mauritaniji

Kroz Mauritaniju

Georga zasmatalo. Nastala je svađa, skoro je došlo do fizičkog obračuna. Tjeraju nas s benzinske, ne stignemo niti staviti kacige. Situacija nije bila nimalo ugodna. To je taj Rosso, najopasnija granica u Africi, o kojoj smo dosta čitali. Znači, ovdje na mauritanijskoj strani nije nimalo bolje nego na senegalskoj. Na izlazu iz grada našli

smo benzinsku i u miru natankali. Odlazimo iz Rossa, kaotičnog i opasnog grada. Na cijelom našem putovanju neugoda je vladala samo ovdje, te prije desetak dana preko, na senegalskoj strani.

Zelenilo Sahel-zone, područja južno od Sahare, pratilo nas je još neko vrijeme, a krajolik nakon toga postaje

pustinjski. Slijedi povratak kroz Saharu. Sve nam je već poznato, svjesni smo da nas čekaju poteškoće s benzinom. Iako imamo pune rezervoare i kanistre, znamo da to neće biti dovoljno. No, snači ćemo se, kao što smo se snašli i prije dva tjedna. Pojavljuju se i prve veće dine. Spušta se mrak. U sljedećem selu kupujemo kruh, ali

GENERALNI UVOZNIK:

RGMOTORS

RG MOTORS d.o.o. Varaždin
Optujska 107
tel: 042 205 302
fax: 042 205 303
www.rg-motors.hr

MALOPRODAJNE CIJENE QINGQI MOTORA

ČETVEROTAKTNI MOTOR
KARDAN, 200 CCM
HOD UNATRAG
15.64 KS

**OSIGURAN SERVIS I
REZERVNI DIJELOVI**

**KREDITNE LINIJE
SA I BEZ JAMACA**

POPIS DISTRIBUTERA U HRVATSKOJ

ZAGREB: AUTOSERVIS TOMISLAV Markuševačka 89, Tel: 099 4574 755 • NITO MOTO d.o.o., Maksimirska 66, tel: 099 4574 755 • ČAKOVIĆ: AUTOPROCENTAR d.o.o., Dr. I. Novaka 10, Tel: 040 391 628 • AST-AUTO d.o.o., Nedelišće, Žarkovica 18, Tel: 040 822 566 • DONJI MIHOLJAC: HUGO Vukovanska 114, Tel: 031 630 086 • NYAR: KGM, Jelača, Tel: 021 782 071 • IVANEC: HRANIĆ-OOV d.o.o., Metoda Hrga 19, Tel: 042 782 476 • KARLOVAC: VETA-TECH, A. Hebranga 9, Tel: 098 9696 900 • KRŠEVIĆ: AUTO KOPREN d.o.o., Vrboska 35, Tel: 048 270 301 • NT PROM d.o.o., Obriška 24, Tel: 048 881 585 • LUDBREG: CENTAR KOVAČIĆ d.o.o., Koprivnička 36, Tel: 042 306 807 • MAKARSKA: MOTO CENTAR PATRICIA, Z-Frankopana 65, Tel: 021 610 670 • NAŠICE: V-MOTO, I.B. Mažuranić 5, Tel: 031 611 632 • NOVI MAROF: BUČINSKY d.o.o., K. Tomislava 8, Tel: 042 611 632 • OSJEK: AUSPUH-SERVIS d.o.o., M. Divlita 96, tel: 031 580 486 • OGULIN: MOTO-EXTREME, Tel: 082 100 3449 • PREGLED: ND MOTOR, Glavna 67, Tel: 040 648 913 • PREGRAĐA: HDX-MOTOSERVIS, Petrovo, Svedružića 81, Tel: 048 378 910 • PLUČIĆ: ELEKTROKON-S, Rudarovac 25, Tel: 053 778 108 • PRIMOSTEN: RTM d.o.o., Spiljska 71, tel: 095 902 3743 • RJEKA: TRANZIT SERVIS, Pretek bb, Tel: 051 621 759 • ŠL. BROS: BKO BIKE Trg Pava Radača 1, Tel: 035 448 347 • SPLIT: BEROŠ TRADE d.o.o., Koplja 5, Tel: 021 490 798 • MOTO CENTAR PATRICIA, Hercegovačka 133, Tel: 021 367 261 • VARAŽDIN: SUPERBIKE d.o.o., Masarykova 11, Tel: 042 320 898 • VRBOVEC: NT-PROM d.o.o., M. Vardina 9, tel: 01 2728 500 • VALPOVO: MOTO-SERVIS d.o.o., M. Gupca 39, tel: 031 651 202

Cap Blanc

Najduži vlak na svijetu

Pustinja na rubu Novakchotta

htjeli bismo još nešto pojesti. Spavat ćemo negdje u pijesku, jer hotela nema sljedećih 200 km. Nude nam dvije vrste konzervi: sardine ili povrće. Ja se odlučujem za povrće. Oko nas se skupilo pola sela, ali bježe kada vadimo fotoaparate. Kad ih spremimo, vraćaju se. Georgu je to zabavno, pa se na taj način igra s njima. U selu su samo dvije-tri kućice od čvrstog materijala. Ostatak su beduinski šatori. U jednom takvom su nam ponudili da prenoćimo. Oduševljeno prihvaćamo, jer je već pao mrak. Nakon pola sata razgovora s domaćinom ostali smo sami. Vrijeme je za večeru. Ona moja konzerva povrća sadržavala je samo grašak, te sam tako večerao kruh s graškom. Totalno iscrpljeni od današnjeg napornog dana, ubrzo smo legli.

U pustinji bez vode i benzina!

Ljubičasto je nebo iznad Sahare, sviće. Šećemo nase-ljem kojeg jučer nismo u potpunosti upoznali radi mra-ka. Sastoji se od 20-tak šatora, a kamile, koze i magaraci slobodno šću. Djeci dijelimo kemijske olovke, te usko-ro odlazimo. Markus nema iza nas, čekamo ga. Stiže totalno izvan sebe. Na 140 km/h pred njega je istrčao magarac. Završio je na lijevoj bankini, ali izvukao se. Jedino naselje do glavnoga grada je Tiguent. Iako je na-

karti označen kao grad, ustvari je to selo od nekoliko niskih kućica bez krova. Restoranu ovdje nema niti tra-ga. Daljnjih 100 km do Nouakchotta prava je pustoš. Glavni grad već poznajemo: gust promet prastarih, hrđavih automobila, a pored ceste, u pijesku, male barake. Zanimljivo je da se i ovdje vozi vrlo discipli-nirano. Po nekim ulicama grada jedva smo prošli radi pijeska na asfaltu. Restorani su još uvijek zatvoreni zbog Ramazana. Gladni smo, ali pomoći nema. Zatvorene su i sve trgovine. Ovdje se Ramazan strogo poštuje. Srećom, otvorene su benzinske, a na jednoj čak ima i benzina! Na rubu grada prekrasne su visoke dune. Neke su prošetale do ceste i do polovice je zatrpale. To tako stoji i nikoga ne brine. Prolazimo pored zgrade koju za prvog posjeta nismo opazili. Sigurno je predsjednička palača. Odudara iz mauritanijske svakodnevice. Na izlazu iz grada nalazi-mo otvorenu trgovinu; kruha naravno nema, pa za ručak kupujem čokoladice i nekoliko sokova. Kupujem i dvi-je boce vode, jer do sljedećeg grada je više od 500 km. Između je samo Sahara, a tek ponegdje beduinski šator i pokoja policijska kontrola.

Pijesak i vrućina - to je Sahara kakvu sam i zamišljao. Prije dva tjedna nije bilo vruće, vozio sam u kombinezonu. Sada je drukčije, potoci znoja teku s nas, iako vozi-

mo u kratkim rukavima. Yamaha troši užasno puno, ne odgovara joj pijesak i klima, pa nakon 200 km nastaje problem. Zauostavljamo se kod beduina, ali oni benzina nemaju, no imaju hladne sokove! One dvije boce vode već sam popio. Stižemo do jedinog putokaza na cijelih 500 km, na kojem stoji da je Nouadhibou udaljen 234 km. Ubrzo nakon toga Yamaha je stala. Ulijevam ben-zin iz kanistera, a to je svega pet litara. Izračunao sam da za 80 km trebamo stići do mjesta gdje smo uspjeli kupiti benzin kada smo vozili prema dolje. Ne prelazi-mo 100 km/h radi štednje goriva i pokazalo se da je moja računica bila točna. Puni nade skrećemo na ostatke nekadašnje benzinske, a radnik nam govori da benzina nema. Kako nema, ulazimo u prostoriju punu kanistera, a on nam ih ljutito otvara, pa neka se sami uvjerimo da je to dizel. Kupujemo barem sokove i računamo. Svako od nas ima po dvije, tri litre, a do Nouadhiboua je još preko 150 km. Pažljivo pretačemo iz Markusovog 10-litarskog kanistera, te dijelimo da svaki dobije jednak dio. Govore nam da je sljedeća benzinska udaljena 70 km. Benzinska je doista na ulazu u Bou Lanouar, ali toče samo dizel. Skrećemo u mjesto u potrazi za gorivom. Kilometar dalje vidimo nekoliko kuća, ali do njih ne možemo radi dubokog pijeska. Krećemo dalje i za 10-

Uvoznik za HR:
Moto Bencony, Hegedušićeva
12, Zagreb, tel: 01/ 2302 922
Auto Bil, Jarun 66, Zagreb
tel: 01/ 3833 084

my best
music
www.leovince.com

Honda Gresini
official sponsor

opinionleader.it

Jednom kad se naviknete na zvuk
Leo Vince auspuha nećete željeti
slušati ništa drugo.
MARCO MELANDRI

OVLASŒENI DISTRIBUTERI:

PRIBUDIĆ-BORĐIĆ, 021/534 145, FORTICAR, 01/6126 202, KARIĆ AUTOMOBILI, 01/3012 700, AUTO MOTO KARMAT, 01/3454 592, AF MOTORI, 051/ 329 093, AUTO MOTO NAUTIKA 035/454 529, MMS, 034/292 916, BAUER, 049/370 749, MARCEL MOTO, 051/621 918, MOTOSHOP TRIDENT, 021/796 687, CVAJKO MOTORI, 051/784 789, AMI TRADE, 047/414 160, MOTO TRADE 047/654 588, MALI MOTO, 051/293 826, DANTE, 020/438 540, VIKTOR MOTOSPORT, 01/3079 274, LAVADO 091/ 502 7101, LERGA 023/324-419, AUTO MOTO SPORT, 01/3772 920, MOTO 01, 01/386 44 86, MAX MOTO, 01/2921 505, MOTO ART, 051 671 265, MOTO BEAN 022/351 940

Ulazak u Zapadnu Saharu

Zapadna Sahara, susret s Njemcima

Zapadna Sahara, dina koja je mogla biti kobna za nas

ak km zaustavljamo se u pustinji. Svaki od nas ima još malo benzina i neizmerno smo žedni. Vode nemamo ni kapi. Do Nouadhiboua je više od 80 km. Jedina logična stvar je vratiti se u Bou Lanouar, tamo barem ima ljudi. Benzina je bilo dovoljno do tamo, ali rezervoari su sada doista prazni. Zaustavljamo se kod beduinskih šatora, jer dalje radi pijeska ne možemo motorima. Prilazi nam bosí desetogodišnjak, govori dobro engleski i pitamo ga za benzin. Iz džepa vadi najmoderniji mobilitel i nekoga zove. Pita nas koliko bismo benzina trebali. Odgovaramo 60 l. Kaže da može, ali ćemo platiti 600 ouguiya za litru, dvostruko od regularne cijene. Pa naravno da ćemo platiti! Sjedamo i čekamo, hladovine ni trgovine nigdje. Neopisivo smo žedni.

Nakon sat vremena stiže terensko vozilo s tri kaništra po 20 l. Pažljivo provjeravamo sadržaj, biti će da je ipak benzin. Spašeni smo! Sada samo moramo što prije nabaviti nešto za piće. Do Nouadhiboua nije bilo ničega osim pustinje. U tom gradu prije nismo bili jer se on nalazi na poluotoku, pa je potrebno skrenuti sa glavne ceste. Ušavši u prašnjavi grad zaustavljamo se pored prve trgovine i ulijevamo u sebe velike količine sokova. Pristupa nam mlađi čovjek i kaže da nas je prije dvije sedmice vidio u Zapadnoj Sahari. On trguje automobilima i vozio je jedan iz Maroka. Posjeduje pansion u gradu i nudi nam smještaj. Auberge Sahara, pansion, itekako nam je trebao, a prije toga smo popili pivo u kafiću. Pomalo čudno, jer toga u Mauritaniji nema nigdje, a pogotovo sada, za Ramazana. Smjestili smo se u jednostavne, ali čiste sobe, a najviše od svega je godio tuš. Nakon čaja s domaćinom, krenuli smo na zaslužen odmor. Današnjih 700 km ne bi bilo nimalo naporno, obzirom na odlične ceste, samo da nije bilo onih igara sa benzinom i vodom.

Kroz pješčanu oluju

Današnji dan počeo je baš kako je jučerašnji završio, na terasi s pogledom na ravne krovove Nouadhiboua. Ti su krovovi ispunjeni satelitskim antenama i smećem! Servirali su nam doručak, pogledali smo fotke u hodniku koje šalju avanturisti koji su noćili ovdje, te se spustili u garažu do motora. Pitamo vlasnike pansiona kakav je to motocikl pokriven dekom i prašinom, naslonjen na zid garaže. Pokazuje nam Yamahu Teeneere britanske tablice, lagano karamboliranu. Stoji ovdje od proljeća. Vlasnik, Englez, naletio je u noći na dinu koja je prešla cestu i teško se ozlijedio. Shvatili smo da je to ona ista dina pred kojom smo mi onda u sumrak onako panično kočili. Zamalo smo završili kao on. Njegovu Teeneere dopremili su u Nouadhibou, u Auberge Sahara, a njega svi doktori Mauritanije nisu mogli pokrpati. Na kraju je platio 15.000 eura za helikopter koji je samo po njega stigao s Kanarskih otoka. Povremeno zove telefonom i kaže da će uskoro doći po svoju Yamahu.

Spustili smo se do rta Cap Blanc, do samog juga 40-tak km dugog, uskog poluotoka na kojem leži Nouadhibou. Poluotokom u sredini prolazi granica Mauritanije i Zapadne Sahare, ali graničnog prijelaza ovdje nema. Stigli smo do groblja brodova, poznatog nam iz mnogih putopisa. Nekoliko desetaka potpuno zahrđalih grdosija leži ovdje, u plicaku, na samom rubu Sahare. Njihovi su dani odbrojani, a da ne bi bili i naši, zaustavljamo se još jednom u Nouadhibou, pred trgovinom. Kupujemo vodu, benzin i pokoju konzervu, jer pred nama je pustinja Zapadne Sahare. Povratak kroz poluotok fascinantant je. Vozimo pored stijena koje je priroda neobično oblikovala kroz tisuće godina. Te neobične stijene spuštaju se sve do mora, a sve to bez ikakvog raslinja. Pustoš da veća ne može biti. Onda smo ga spazili

- nismo vjerovali da ćemo biti te sreće, jer vozi samo dva puta dnevno. Čak je i stajao! Mnogo smo čitali o njemu. Pitate se što je to? To je najteži i najdulji vlak na svijetu. Natovaren je rudačom i vozi je iz unutrašnjost Mauritanije u luku Nouadhibou. Dug je više od dva i pol kilometra, a koliko je težak nisam uspio doznati.

Uskoro smo blizu granice, a ona famozna dina, fatalna za Engleza, a skoro i za nas, još je uvijek ovdje preko ceste. Opasna je samo noću ili u sumrak, za dana se vidi izdaleka. Granica je doživljaj za sebe, jer su i policija i carina smješteni u barakama koje samo što se ne sruše. Sve ide relativno brzo, obzirom da službenici trebaju ispuniti podosta formulara. Iza sebe ostavljamo Mauritaniju, zemlju prelijepih saharskih krajolika i prljavih gradova. Prostranstva bez naselja i benzina ogromna su, a ceste (one glavne) europskog standarda, ako izuzmemo putujuće dine. Slijedi nam onih 4 km ničije zemlje do zapadno-saharske granice. Procedura traje manje od sat vremena, koliko je potrebno za ispuniti nekoliko formulara, a simpatični marokanski policajci pomažu nam u tome. Do sljedećeg naselja El Argouba više je od 300 km, ali znamo da je između jedna benzinska. Znam što nas ovdje čeka, ali na tako jaku pješčanu oluju nismo računali. Tako smo puni pijeska stigli do benzinske uz koju je i zgodan restoran. Pečeni pilići u glinenoj posudi preliveni ukusnim sosom itekako su prijali. U Yamahu je stalo čak 18,60 l benzina, nakon prijedjenih samo 130 km od Nouadhiboua. Astronomska potrošnja posljedica je pješčane oluje koja se tek sada pojačala. Prekidači, mjenjač i kočnica ne rade kako treba, opet ćemo ih morati čistiti i podmazivati. Kacića, majica, hlače - sve je puno pijeska. Ponekad po ravnoj cesti vozimo samo 60 km/h, nagnuti kao da smo na Grobniku, a i vidljivost je minimalna. Nije nam previše ugodno, a do sljedećeg

Naselje u izgradnji

Ovako izgledaju policijski punktovi u Sahari

Dine kod Laayouna

grad, a na benzinskoj ponovno iznenađenje: za 200 km Yamaha je potrošila skoro 23 litre goriva!!

U Tahu kroz otvorenu granicu ulazimo u Maroko. Sumrak je i teško je voziti, jer se sivilo ceste spaja s pustinjom, a sol nam se lijepi za vizire kaciga. Već je davno pao mrak kad smo ušli u Tarfaya, te pritom skoro pali nekoliko puta radi ceste pokrivene pijeskom, što se u mraku nije vidjelo. Tarfaya, najjužniji grad Maroka, ustvari je uspavano ribarsko naselje. Osvijetljena je samo glavna ulica, a otvoren je samo jedan kafić, ujedno i restoran. Tražili smo nešto za jelo, jer cijeli dan nismo jeli. Čovjek je shvatio da želimo jesti, ali nam nije mogao objasniti što se nudi, jer osim arapskog, ne govori nijedan drugi jezik. Mi smo htjeli bilo što, pa smo mu objasnili da nam to i donese. Svaki od nas dobio je dvije velike i ukusne ribe, što nas je itekako usrećilo. Budući da u gradiću nije bilo mogućnosti za noćenje, otišli smo izvan grada, u pustinju...

Magla u Sahari

Buđenje kao iz priče: pijesak, Atlantik, olupina broda u pličaku i pogled na rt Cape Juby. Cesta nas vodi uz more, uskoro uz obalu još jedna brodska olupina sablasno strši iz pijeska. Slijedi magla i to gusta kao kod nas! Magla i hladnoća ovdje u Maroku, uz Atlantik? Cesta se uskoro odvojila od mora, a mi vozimo između najljepših dina ovog dijela Sahare, ali gotovo ništa ne vidimo! Srećom, sve smo to vidjeli prije 20 dana, za krasnog vremena. Mokri smo od magle, i tako skoro 200 km. Iza jednog zavoja cesta je blokirana pijeskom, još jedna dina je prošetala preko ceste. No, bili smo dovoljno opretni da nas takvo što više nije moglo iznenaditi. Magla se razrijedila, a u daljini se bijele isušena slana jezera. Konačno se pojavilo sunce i opet vidimo Atlantik. Zaustavljamo se na stijeni iznad mora s pogledom na Tan-Tan-Plage. Griješemo se na suncu. Ali još uvijek nije pretoplo. U mjestu uzaludno tražimo otvoren restoran. Još uvijek smo optimisti, kao da ne želimo shvatiti da postoji taj Ramazan. Gradić smo ranije razgledali, pa nastavljamo prema obližnjem Tan-Tanu, koji nije uz more. Cesta se penje u brda i dogodilo se nešto gotovo nestvarno: u samo jedan kilometar temperatura se podigla za 20 stupnjeva. U Tan-Tanu panično skidamo sve sa sebe. Hotel je zatvoren, ali otvoren je dućan. Nema nam druge, pa kupujemo kruh, salamu, rajčicu, jogurt i sok. Sve sam to poslagaio na rezervoar Yamahe i gozba je mogla početi. U Guelmimu tankamo, te nam prilazi Marokanac. Radio je u Njemačkoj i naravno da smo uskoro u njegovoj kući. Nakon čaja od mente serviran nam je cus-cus, a sjedili smo po njihovom običaju, na podu i bosu, oko niskog stolića. Ipak, dobili smo pribor za jelo (inače se jede rukama). Domaćini su jeli s nama, a na naše čuđenje odgovorili su da Alah ne vidi unutra! Predložili su nam da do Tiznita ne vozimo glavnom cestom, nego uz obalu, kroz Sidi Ifni, bivšu portugalsku koloniju. Prihvatili smo i nije nam bilo

Obala Atlantika

grada je skoro 200 km. Nedugo zatim vjetar se smirio, pa smo ugodnije vozili dalje. Slijedilo je iznenađenje: na cesti na kojoj gotovo nikoga ne srećemo, ususret nam dolaze dva motocikla! Njemački je to par na dva BMW-a R80 G/S, opremljeni velikim rezervoarima i ostalim sitnicama prikladnim za velika putovanja. To im i treba, obzirom da putuju na sam jug afričkog kontinenta, a odatle se kane prebaciti u Australiju i nikada se više ne vratiti u Njemačku. Očito su razočarani Europom. Pitaju nas za stanje putova, a mi im možemo dati opis samo do Gambije jer dalje nismo bili.

Predvečer uživamo u pogledu na obalu Atlantika, koja je doista fantastična. Mjesečev krajolik spaja se s plavetnilom mora, a sve to začinjeno je scenom zalaska sunca. Skrećemo na dugi, uski poluotok na kraju kojeg se nalazi Dakhla, drugi po veličini grad Zapadne Sahare. Temperatura je naglo pala, pa promrzli u majicama kratkih rukava ulazimo u grad. Našli smo otvoren restoran, što nije bilo nimalo jednostavno. Čim smo sjeli, konobar nam je bez riječi i ikakvog pitanja servirao njihovu tipičnu večeru, a sastojala se od guste juhe s rezancima i mnogo graha, slatkastog peciva, suhih smokava, vrlo slatkog deserta smeđe boje (nalik baklavi) i kave. Sve to platili smo po osobi 18 dirhama ili 11 kuna. Krenuli smo na spavanje u pustinju, izvan grada. Vjetar je bio toliko jak da nisam ni pokušavao postaviti šator, za razliku od mojih prijatelja, koji su imali kvalitetnije šatore, tj. lakše za postavljanje. Zamotao sam se u vreću preko glave i bilo mi je super.

Gladni kroz Saharu

Dakhla je lijep grad širokih ulica i pun zelenila. Pločice glavnog trga se svijetle, kao da ih je netko ispolirao. Uredno odjevena djeca kreću u školu. Navukli smo kombinezone jer je vjetar još uvijek jak. Izuzetno teško nam je voziti, a često nailazimo na policijske kontrole na kojima se gubi dosta vremena. Ehtoucan je gradić malenih, novih, žućkastih kućica. To je jedno od onih naselja u koje se želi dovesti marokansko stanovništvo. Građen je geometrijskom preciznošću, a na ulicama nismo vidjeli nijednog čovjeka. Potrošnja goriva još je uvijek ekstremno visoka, ali ovdje u Zapadnoj Sahari to je lakše podnijeti radi jeftinog benzina. Dolazimo do putokaza koji nas podsjeća da do Agadira imamo još «samo» 1000 km. Prevrnuti kamioni sa rasutim teretom u pijesku ponovno nisu rijetkost. U Boujdour ulazimo s nadom u dobar ručak, međutim, restoran u kojem smo bili prije dva tjedna je zatvoren. Barem benzinske nisu zatvorene. Svaki 150 do 200 km nalazi se po jedna, pa bezbrižno možemo dalje. Lanac mažem danas već ne znam po koji puta, pijesak ga za kratko vrijeme osuši. Od Boujdoura do glavnoga grada još je 190 km. Pred Laayouneom su jedne od najljepših dina zapadnog dijela Afrike. Ostavljamo motore na cesti i lutamo pješčanim brdima. U glavnome gradu nema otvorenog kafića, prva kava danas bila nam je dostupna tek u luksuznom hotelu u centru. No, samo kava i sokovi, hrana se ni ovdje ne može dobiti danju. Kroz oaze prepune palmi napuštamo

Maroko, kroz polja kaktusa

Laayoune

Maroko, Sidi Ifni

Maroko, Agadir

žao. Najzapadnijim obroncima gorja Anti Atlas vijugali smo uskim putem. Prometa nema, kao ni naselja, osim pokojeg zaseoka. Lijevo i desno od nas, po obroncima planina, šume su kaktusa. Jesen je, pa su puni plodova. Nekoliko kilometara prije mora cesta se strmo obrušava u Sidi Ifni. Zaustavljamo se na dugoj pješčanoj plaži, do nas su oronuli hoteli u portugalsko-marokanskom stilu, obojeni u bijelo, s plavim prozorima i vratima. U daljini vidimo uzvisinu iznad mora, a na njenom je vrhu portugalska tvrđava. Još malo vozimo pitoresknim gradom plavo-bijelih boja, pa uz obalu nastavljamo prema sjeveru. Nalazimo pješčanu plažu u mjestu S-Mohamed-ou-Abdallah. Okolo nas su stijene, a jedini kupač uz nas je Marokanac. Upozorava nas da ne zaplavamo, jer valovi odvlače plivače na pučinu i ne mogu se više vratiti. Malo smo se namočili u plićoj vodi i prošetali pijeskom. Još jednom prelazimo obronke Anti Atlasa, te se spuštamo

u pustinju i grad Tiznit. Ovdje negdje smo noćili prije 20 dana, a sada grad možemo vidjeti danju. Medina je okružena visokim, dugim zidinama smeđih boja. Dolazimo u Agadir, turistički grad, nalik na europske. Hoteli do hotela, restorani do restorana i suvenirnica do suvenirnice. Razlog takvog izgleda jednog marokanskog grada je taj što je bio potpuno srušen potresom 60-tih godina prošlog stoljeća. Na ruševinama je sagrađen ovakav kakav je danas, a posljedica je preplavljenost europskim turistima. Dugačke, prelijepe pješčane plaže mame turiste na kupanje, a mi takva komercijalizirana mjesta ne volimo. No, prejake su emocije od prije deset godina da Agadir jednostavno zaobiđemo. Naš kamp iz onih vremena još postoji, ostao je isti. Još je uvijek smiješno jeftin, samo 20 dirhama po osobi i motoru. Rado bismo ostali dvije noći, no nemamo toliko vremena, a još nešto od Maroka treba vidjeti.

Na trgu Obezglavljenih

Cesta od Agadira prema našem današnjem cilju, Marrakechu, u duljini od 330 km, nije nešto posebno. Do grada Imi-n-Tanoute dosadna je ravnica, a prolazimo i kroz jednolična sela. Na toj smo dionici našli otvoren restoran, iako je dan. Probali smo nešto posebno, marokanski specijalitet tajin: zapečeno jelo u glinenom posudi, a sastoji se od krumpira, povrća, maslina i ovčjeg mesa. Svi smo bili oduševljeni, a jedemo ovo prvi put. Cesta skreće na obronke gorja Veliki Atlas, a zalijana je dizel-gorivom kojeg ispuštaju zastarjeli kamioni. Radi toga vozimo vrlo oprezno, jer je baš iz tog razloga prije deset godina Umažanin Gogo pao i to nedaleko odavde. Nakon dobrog ručka i vrućine smo žedni, pa se u Oudayi zaustavljamo pred trgovinom. U obližnjoj mesnici ovčje meso visi na suncu. Pločnici su ispunjeni voćem koje se prodaje s poda. Gradić je i inače vrlo prljav. U tom sam

LJETNA AKCIJA

10%

POPUSTA NA SVE PEUGEOT MODELE 50ccm
akcija vrijedi do rasprodaje zaliha

PEUGEOT

www.peugeot-skuteri.hr

JET FORCE
~~18.588 kn~~
16.819 kn

SPEEDFIGHT 2
~~15.759 kn~~
14.219 kn

250
~~34.500 kn~~
34.500 kn

U-CLIE
~~7.945 kn~~
7.150 kn

Geopolis 250
~~33.200 kn~~
33.200 kn

FORTICAR d.o.o. SAVSKA 41, TEL 6177-065, MAKSIMIRSKA 280, TEL 2912-305 ZAGREB

METKOVIĆ ČAKOVEC 040/810990*ELITEX MODE-LUBREGO 042/815139*LONGAR VARAŽDIN 042/249222*SIŠAK AUTO SIŠAK 044/523159*SPRINT AUTO-PETRINJA 044/819195*GREDIĆ BIJELOVAR 043/246-600*AUTO MOŠČAVAC VIROVITICA 032/927043*AUTOSERVIS I TROGOVINA GALETIĆ NOVSKA 044/801800 052/855971*LOTUS NOVA GRADIŠKA 053/319706, KUTINA 095/819-2877*POZEGA-BO BOŠKOVIC 034/279-937*EURO MOBILE SL BROD 035/440430*BIČIKLI ŠKOS-OSIJEK 031/819989*GEBRODER BIŽOVAC 031/675080*KRUMČIJA OSIJEK 031/358555*TRAG PROMET VINKOVCI 032/300592*MOBIJEK ĐAKOVO 031/814150*MOTO TRADE KARLOVAC 041/654588*BAVE RIJEKA 051/377190*GRAND MOTO RIJEKA 051/626403*MARCEL RIJEKA 051/621818*ALTO-SERVIS LABIN-LABIN*EKO-SERVIS MATIJEVAZIN 099/801041*FORTUNA POREC 052/426030*PIŠ STOP UMAG 052/743769*ČVAJKO MOTORI CRIKVENICA 051/764789*RENT AH ZADAR 023/388800*ŠANDEL IS ŠIBENIK 022/310-647*INTERMOTOR ŠIBENIK 022/330888*AUTO DAVOR SPLIT 021/657436*MOTO GAMA TROGIR 021/881954*FESTINO MAKARSKA 021/816699*MAXI MOTO-METKOVIĆ 023/610-300*ATD-DUBROVNIK 023/450101

Agadir

kaosu uspio kupiti žarulje stop-svjetla za Yamahu. Pola sata kasnije smo u Marrakechu ili u prijevodu: Perli orijenta. Okružen je četiritisućnjacima gorja Visoki Atlas, pun je palmiranih parkova i umjetnički ukrašenih džamija. Medina, stari dio grada, labirint je uskih i tamnih ulica s bezbrojnim dućanima. Najprije je trebalo naći smještaj, Austrijanci su našli sobu koja se meni nije sviđala, pa sam radije otišao u kamp, 15 km od grada. Vrativši se u centar, uspio sam se motorom, usprkos policiji koja me

Marrakech, trg Djemaa el Fna

vraćala, probiti u sam centar, na legendarni, najpoznatiji trg sjeverne Afrike. Ime trga je Djemaa-El-Fna ili u prijevodu: Sastajalište mrtvih, ili još potpunije: Trg obezglavljenih. Nekada su ovdje bila izlagana obezglavljena tijela pobijeđenih protivnika, a danas slovi kao najživlja arena Orijenta. Tradicionalni plesači njišu se u ritmu raznih bubnjeva, kobre i ostale zmije na znak svojih vlasnika lagano se izdižu iz košare, artisti pokazuju svoje vještine, a govornici pričaju priče i najnovije vijesti. Dvije žene

Marrakech, trg Djemaa el Fna

boksaju do iznemoglosti, dok publika navija. Ovdje nas je Maroko dočekao svojim šarenim egzotičnim dojmova. Bezbrojni štandovi nude orijentalna jela, svježe sokove iz voća istisnu pred vama, opsjedaju vas prodavači svega i svačega. Yamahu sam parkirao u sredini trga, a prodavač do mene odmah se ponudio za čuvanje. Dao sam mu 20 dirhama i znao da je ostatak večeri moj motor na sigurnom. Krenuo sam u obilazak trga i okolnih ulica. Svako pokazivanje fotoaparata rezultira pokazivanjem

Maroko, Tarfaya

Kamp u Agadiru

Noćni Agadir

Tražimo distributere na području Bjelovara, Siska, Daruvara, Labina, Krapine i Zadra.

KEEWAY
MOTOR

Suvremen dizajn.
Pouzdana kvaliteta.
Osigurani rezervni dijelovi i servis.
Spremno za isporuku.

Hurricane 50
7.490,00 kn

Daljinsko paljenje motora
Alarm protiv krađe, Stražnji kofer, A.B.S.
Aluminijski naclati

Flash 50
8.590,00 kn

Daljinsko paljenje motora
Alarm protiv krađe
12" Aluminijski naclati

F-act 50
9.590,00 kn

Daljinsko paljenje motora, Alarm protiv krađe, Stražnji kofer
Digitalna instrument ploča, Aluminijska podnica
Sportski ispuh, Sportski disk

Matrix 50
10.490,00 kn

Daljinsko paljenje motora, Alarm protiv krađe
Stražnji kofer, Aluminijska podnica
Digitalna instrument ploča, Sportski ispuh, Sportski disk

Čakovec: IZAZOV, 040/396250, Ivanec: OKTAN, 042/770659, Karlovac: MOTOTEKA, 047/432-058, Koprivnica: AC BEDEKOVIĆ, 048/631588, Korenica (Pitvice): ELEKTRON-S, 053/776108, Nedelišće: AUTO KUĆA SLUKIĆ, 040/821953, Osijek: DUO, 031/298855, Pula: BIGMARK, 052/540998, Rijeka: NOVA-PRO, 051/645917 // SANDI, 051/671305, Rovinj: ISTRAN CAR, 052/816933, Seget Donji (Trogir): AMN CENTAR TOMAŠ, 021/797708, Sinj, BARAĆ AUTO, 021/700039, Split: MINIGO, 021/382-943, Šibenik: ANNI SEBENIČUM, 022/219027, Varaždin: MOTO STIPAN, 042/230250, Virovitica: DŽAMBO TRADE, 033/730764, Zagreb: DUO MOTO, 01/2300807 // JANBO, 01/6531495 // PLAVI SVIJET, 01/6590031 // RPM, 01/3777540 // VIKTOR MOTO SPORT, 01/3079274

Keeway Motor d.o.o. Zagreb
Tel. +385 1 3794340,
Fax: +385 1 3794330,
E-mail: info@keeway.hr

www.keeway.hr

Oudaya, središnji Maroko

Marrakech

Chefchaouen

okrenute kape: sve treba platiti, baš sve. Plesači, govornici, svirači, artisti, krotitelji zmija; svi žele pokoji dirham. Na kraju sam ostao bez sitnih dirhama, dijelio sam kovance eura, švicarskih franaka, mauritanijskih ouguiya, pa čak i naših kuna, sve što sam izvadilo iz džepa. Pojeo sam i juhu koju su svi jeli, prošetao medinom i labirintom sokaka, kupio suvenire, sprijateljio se s prodavačima. Jedan omanji, plavi tepih, ručno rađen, danas krasi pod moje sobe. Popeo sam se na terasu jednog kafića i divio noćnom pogledu na Djemaa-El-Fna. Zvukovi Orijenta, bubnjeva, magarećih zaprega, urlici mujezina, vika prodavača, kaos konja i zujanje mopeda, sve to daje utisak nečeg nestvarnog, nekog drugog vremena. Srećom, sve je ovo istina, ovakvo nešto još uvijek postoji. Na trgu i oko trga proveo sam sate i sate, tek iza ponoći sjeo sam na motor i lagano kroz toplu noć krenuo prema kampu. Marrakech je, iako sam već jednom bio u njemu, ostavio možda najdublji utisak sa cijelog putovanja...

Kaotični fes

Izlazim iz šatora, okolo šecu paunovi. Preljepše plave ptice ne mare za mene, navikle su na ljude. Malo poslića oko motora, ulje i lanac, pakiranje, pa kroz jutarnju gužvu Marrakecha prema Djemaa-El-Fna. Prolazim pored Koutoubie, najljepše džamije s najljepšim minaretom grada. To je ujedno i orijentir za trg. Tko ne zna Marrakech, nije mu se lako snalaziti u tom gradu. Moja sjećanja od prije deset godina nisu izbljedjela, pa je sve išlo prilično glatko. Ujutro me policija nije sprečavala da motorom vozim po trgu, na kojem su uglavnom čistači. Sjedom u jedan od mnogobrojnih kafića, te uz kavu i pecivo čekam ostatak ekipe. Opet smo svi na okupu i nastavljamo put. Cesta nas vodi kroz El-Kelaa-des-Sraghna, Beni-Mellal i

Kasba Tadlu. Sa mnom nešto nije u redu, vrti mi se u glavi i spava mi se - sve jače i jače. Razmišljam što bi to moglo biti. Pretpostavljam da bi moglo biti od tableta protiv malarije koje još uvijek trošim ili povišeni krvni tlak. Zaustavljamo se na obroncima Srednjeg Atlasa s pogledom na krasno jezero, vjerojatno akumulacijsko. Ja oprezno nastavljam dalje, u polunესsvijesti. Opasno je to, ali nekako ide. Sjećam se kao u magli zavojite ceste Srednjeg Atlasa. Više nismo u polupustinji, ima i drveća. Više ne mogu, zaustavljamo se u Tiouririnu pokraj neke trgovine. Pijemo sokove i jedemo masline - to je jedino normalno što se dalo kupiti. Nakon toga bilo mi je nešto bolje, ali ne i dobro.

Azrou je grad na visini od 1250 m, okružen šumom. U centru je lijepa džamija. Cesta nas vodi još više, pada lagana kišica, a ja radi svojeg stanja vozim polako, kočim cijelu grupu. Svjestan sam toga, ali što mogu. Stižemo u Ifrane, grad na visini od 1650 m. Putokazi nam govore da se oko nas nalaze uređena skijališta. Krajolik je potpuno isti, kao da smo kod kuće. Čak su i kuće građene sa visokim i strmim krovovima, a sve to je okruženo gustim šumama. To su poznate šume cedra. Serpentinama se spuštamo sa Srednjeg Atlasa. Bez problema smo se dokopali Fesa, nakon Rabata i Marrakecha trećeg od četiri kraljevska marokanska grada. Na ulazu u Fes našli smo velik kamp, skoro prazan. Ulaz nam je komplicirao napastan recepcionar i bili smo sretni kada nas je napokon ostavio na miru. Postavili smo šatore i krenuli u grad, da barem nešto vidimo po danu, jer će uskoro mrak. Centar grada je u dolini, te nam se sa ceste pruža divan pogled na grad. Stižemo pred nadaleko poznatu medinu. Nasilni vođiči bacaju nam se pred motore. Parkiramo

pred ulazom, a četvorica samo da se ne potuku tko će nas voditi. Znamo da je strancu nemoguće ući u stari Fes bez vođiča, jer cijelo vrijeme ne bismo imali mira. Odabrali smo jednog koji nam se učinio najsimpatičnijim, a obećao je da će nas voditi za manje od deset eura. Ostala trojica udaljili su se uz viku, psovke i prijetnje. U takvoj ludnici ostaviti motore na ulici nekoliko sati? Vođič Ahmed tvrdi da nema problema. Ostavili smo motore čak preko noći u Senegal, pa ćemo i ovdje ovih nekoliko sati. Krenuli smo u mračne, uske ulice. Drugačije je nego u Marrakechu, ovdje je primitivnije i prljavije. Kuće su u derutnom stanju. Ahmed nas vodi po kvartovima. U kvartu tepiha nam demonstriraju kako se izrađuju tepisi i naravno, žele nam prodati koji. No, ja sam već kupio, a Austrijanci nisu zainteresirani. Slijedi kvart lončarstva, pa kvart u kojem se izrađuju stvari od bakra. Najzanimljiviji je svakako kvart prerade kože, pa nas je Ahmed odveo na poznatu terasu s pogledom na bazene za bojanje kože. Već je noć, pa smrad nije tako jak, kako sam to već davno prije osjetio, a i fotografiranje je otežano. U centru starog dijela Fesa otvoreni je kanal kanalizacije, a iz njega užasno zaudara. Kod Ahmedove rodbine pozvani smo na čaj, a do stana se probijamo kroz pola metra usku ulicu, a u kuću penjemo po još užem stubištu. Sobe nemaju prozore, a to je da se izbjegne vrućina.

Nakon nekoliko sati šetnje, vraćamo se do motora i doista je sve u redu. Budući da u starom dijelu nema nijednog restorana, vozimo u noviji dio grada. Izgleda prilično moderno, s nekoliko restorana. Pečeni pilići nisu mi prijali, sve sam ostavio. Tako je završio moj najteži dan putovanja. Na kraju dana bilo mi je mnogo bolje, ali nikada neću doznati što mi je naškodilo. Skoro

Marrakech

Tetovan, Maroko

Tetovan, Maroko

Gibraltar

Gibraltar

Gibraltar

sam zaboravio, Ahmeda smo platili 30 eura!

Natrag u Europu

Marokanski polupustinjski pejzaži prate nas prema sjeveru. Prolazimo kroz vrlo lijepo mjesto Ouazzane, već smo na obroncima gorja Rif. Meni je dobro, tako da danas nemam problema sa savladavanjem zavoja. Zanimljivom cestom vozimo kanjonom rijeke, a oko nas ponovno šume. Chefchaouen je grad bijelih kuća smješten u dolini, između planina s vrhovima višim od 2000 metara. Pri spuštanju u dolinu pružao nam se krasan pogled na mjesto. Ni ovdje, na sjeveru Maroka, nema otvorenog restorana, pa krećemo prema Tetouanu. U velikom gradu nema ništa za jelo. Centar je prekrasan, s uređenim bijelim zgradama ispred kojih su visoke, njegovane palme. Turista nema, sve je istinski afričko. Upijamo egzotične mirise, pasemo oči šarenilom boja, slušamo glasno vikanje trgovaca. Zadnji trenuci Afrike su stigli, zadnja medina na našem putu. Medina je opasana visokim zidom, a pred njom nas čekaju naši motori, sa svim našim stvarima. Koliko puta smo u Africi ova-ko ostavili motore! Nitko nam nikada nije dirao ništa. Vozimo prema izlazu iz grada, Georg prvi, kao i uvijek. Promašio je put, okrećemo se i to preko pune linije! Vidio nas je policajac. Uskače u auto, pali plava svjetla i juri za nama. Georg se probija između automobila kroz gužvu, Markus i ja ga slijedimo. Nakon nekoliko raskršća, policijski auto izgubio sam iz retrovizora. Izašli smo iz grada i stigli na obalu Sredozemnog mora. Vozimo pored novoizgrađenih hotela visoke kategorije koji su nastali radi blizine Europe. Zaustavljamo se u Riffienu, pruža nam se pogled na Monte Hacho u španjolskoj Ceuti. Spominjem policiju u Tetouanu, a Markus i

Georg nemaju pojma da su nas slijedili. Pobjegli su im nesvjesno, za razliku od mene! Na granici nema problema. Maroko je, uz Tunis, najliberalnija zemlja Sjeverne Afrike. U Španjolskoj smo, otvorenog restorana nema, osim Mc Donaldsa, pa jedemo tamo. U Ceuti još nismo vidjeli vrh Monte Hacho s utvrdom na vrhu, a sada je prilika za to. Još tankamo jeftin benzin, pa u red za trajekt. S palube broda nostalgично promatramo Afriku, prisjećamo se događaja proteklih 22 dana i prijedjenih više od 9000 km zemljama sjeverne i zapadne Afrike. Naravno da ćemo se vratiti, prije ili poslije.

Brz trajekt za pola sata nas je prebacio u Europu, u grad Algeciras. Usput nam se pružio pogled na noćni Gibraltar. Iskrčavši se s trajekta, krenuli smo uz obalu tražeći prenočište. Kamp nismo uspjeli naći, pa smo u luksuznom mjestu Alcaidca završili na špagetima i pivu. Počinak smo našli u šumarku...

Među majmunima

Budimo se u vegetaciji obojenoj u žuto. Grmlje sa žutim cvjetovima posvuda je oko nas. Pakiramo se i jurimo prema Gibraltaru. Začas smo na granici, te prolazimo kroz britanski grad prepun utvrda. Sve je kao u Britaniji, ali vozi se desnom stranom. Penjemo se prema parku prirode The Upper Rock, baš tamo kamo smo zakasnili prije više od tri tjedna. To je područje pune prirodne ljepote flore i faune, kao i povijesnih znamenitosti Gibraltara. Najpoznatiji su zasigurno majmuni koje su Englezi dovukli ne znam kada iz jedne od svojih tadašnjih kolonija u Africi. Priča se da dok ima majmuna na Gibraltaru, biti će i Engleza. Danas ih ima oko 80, pitomi su i rado se družu s ljudima. Nije ih preporučljivo dirati jer se ponekad naljute, pa mogu i ogrepsti, a sitne

stvari, poput mobitela i fotića, moraju se dobro čuvati, jer bi ih majmuni mogli zgrabiti i odjuriti na drvo. Posjetili smo pećinu St. Michael sa prekrasnim stalagmitima i stalaktitima, s jezerom u sredini i s velikom dvoranom. Kraj ulaza u pećinu je kafić s pogledom na cijeli Gibraltar. Naručili smo piće kada je dotrčao majmun i skočio na šank. Pogledao je lijevo i desno, šankerice nije bilo, podigao je poklopac velike kutije sa slatkisima, jednu čokoladu ugurao je u njušku, drugu uzeo i odjurio van. Georg je taj trenutak uspio ovekovečiti svojim fotoaparatom. Vratila se šankerica, a mi smo joj kroz smijeh objasnili što je bilo. Samo se nasmijala i odmahнула rukom.

Motorima odlazimo na zapadnu stranu gibraltarske stijene gdje su postavljeni topovi, upereni prema Španjolskoj. Danas služe samo za ukras. Puca nam pogled prema granici i zaljevu Algeciras, a odlično se vidi aerodromska pista i cesta koja vodi preko nje, kojom smo ušli u Gibraltar. Fotkamo avion koji polijeće, rampa preko ceste je zatvorena. Negdje ovdje je i ulaz u Great Siege Tunnels, izgrađen u 18. stoljeću, a služio je u vojne svrhe, za obranu Gibraltara. Pretvoren je u muzej i sada su tu lutke vojnika, radnika; tu je izloženo oružje iz tog doba, inscenirani su povijesni događaji. Npr. prikazan je događaj posjeta američkog generala Granta, kao i prikazi ratnih događanja. Sve to je lijepo objašnjeno na panoima uz zid tunela, a povijest se ovdje zbivala sve do završetka II. svjetskog rata. Umjetno napravljen tunel dugačak je gotovo 2 km. Na izlazu su nas dočekali majmuni. Čini nam se da ih ima mnogo više od 80-tak.

Nakon piva u centru odlazimo iz Gibraltara. Uz Costa del Sol vozimo brzom cestom sve do Estepona, te skrećemo u planine Sierra Bermaja, te Sierra de Ronda. Vrijeme je prelijepo, a takva su i brda, ceste i zavoji. Vozimo kroz

Centa, trajekt za Europu

Gibraltar, pećina St. Michael

Gibraltar, tunel

Španjolska, Ronda

Guadix

Guadix

Ronda

Ronda

Kroz južnu Španjolsku

šumovite predjele, sve do Ronde, grada kojeg je itekako vrijedno vidjeti. Smješten je na visokim liticama koje dijeli Rio Guadiaro. Parkirali smo na mostu s kojeg promatramo duboki klanac rijeke. Pruža nam se pogled na bijele kuće grada i na beskonačnost Andaluzijske visoravni, obojene u smeđe. Negdje daleko naziru se planine.

Prošetali smo centrom koji odiše pravim španjolskim šarmom. No bliži se mrak, a i daljine zovu. Još nekoliko desetaka kilometara vozimo zavojitom cestom, a kod Campillosa stižemo na poluautocestu kojom stižemo u Granadu. Na samom ulazu u grad je lijep kamp, a nakon smještaja, u centru se gostimo odličnom paellom.

Kroz Andaluziju

U Granadi smo htjeli pogledati svjetski poznatu Alhambru. Tolika je bila navala turista, da smo mogli kupiti ulaznice tek za 3 sata popodne. Nismo mogli čekati, a ionako smo je već vidjeli. Međutim, dosad nismo posjetili stanove izdubljene u stijene u gradu Guadixu.

Agram

životno i dobrovoljno zdravstveno osiguranje

Život i bezbrižnost!
Sigurnost i zdravlje!
Povjerenje i sreća! U paketu **Life plus!**

Polica životnog osiguranja i **poklon** polica dobrovoljnog zdravstvenog osiguranja ... zajedno!

Agram life
POLIKLINIKA
SUNCE

Barcelona

Barcelona

pomalo. Tako sam ispred sebe imao deset tanjura, jer se svako jelo servira na posebnom. Odlično je prijal, ali jeftino nije bilo!

Još nam predstoji ulica Rambla, žila kucavica Barcelone. Doima se kao da je cijeli grad ovdje, tolika je gužva. Motorima se jedva probijamo, za dva kilometra potrebno nam je pola sata. Parkiramo i šetimo pješačkom zonom do trga ispunjenog palmama. Kada nam je bilo dosta Barcelone i gužve, uz obalu smo krenuli prema sjeveru, te prenočili u kampu, u Mataru.

Barcelona

Izgledaju vrlo lijepo i zanimljivo. Pročelja su im obojena u bijelo, zaštitnu andaluzijsku boju. Unutrašnjost im je također bijela i udobni su za stanovanje, jer u njima nikad nije prevruće. To je važno u ovom užarenom podneblju. Imali smo ih prilike razgledati iznutra, jer je vlasnik jednog takvog turističkog kompleksa Nijemac koji se obradovao kada smo se zaustavili pokraj njegovog posjeda. Andaluzija je prekrasna, a autocesta nas vodi baš kroz najljepše predjele. Vodi nas pored Lorca, Murcie, Elcha do Alicantea, koji je na obali Sredozemnog mora. Tu silazimo na cestu uz obalu. Obzirom da se bliži mrak, vrijeme je da nađemo mjesto za spavanje. Benidorm nas nimalo ne privlači, to je grad visokih nebodera, podsjeća na američke. Više nas se dojmila Altea, u kojoj smo se kraće zadržali. Unatoč turizmu zadržala je svoj mediteranski šarm. Odlučili smo naći kamp, a to nam je uspjelo na obali, uz grad Olivu.

Preljepa Barcelona

Ustajem rano. Ostavljam šator i prijatelje, te odlazim u centar Olive u potrazi za vulkanizerom. Moram promijeniti zadnju gumu koju već gotovo 14.000 km vučem za sobom. Međutim, Honda-servis otvara tek u 9 sati. Skinuo sam kotač, a mehaničar je samo na stro-

ju zamijenio gumu. Pritom je puknuo dio na zadnjoj vilici gdje se učvrsti poluga koja drži kočiona klijesta. Tako ću sada morati voziti do kuće bez upotrebe zadnje kočnice. Ako tome pridodam da kvačilo proklizava sve jače, neće to biti posve bezbrižna vožnja. Zbog toga moramo češće koristiti autoceste. Sa španjolske Piste del Mediterraneo pruža se pogled na svaki grad pored kojeg prolazimo, te na plavetnilo Sredozemnog mora. Redaju se Valencia, Castellon de la Plana, Tarragona, te stižemo u Barcelonu. Markus, koji je ovdje studirao, žarko je želio pokazati nam grad, barem toliko koliko će uspjeti u nekoliko sati. Odveo nas je na proplanak s kojeg se pruža panorama na Barcelonu, sve do mora. Odmah ispod nas su majstorski izvedene građevine poznatog graditelja Gaudia. Gužva je, jedva se probijamo do zida s kojeg se sve može najbolje vidjeti. Ovdje ima turista iz cijeloga svijeta. Spuštamo se motorima, te se zaustavljamo pored crkve Sagrada-Familia, vjerojatno najpoznatije barcelonske znamenitosti. Crkva se gradi gotovo već 150 godina i još nema naznaka kada će biti završena. Markus nam želi pokazati i gastronomsku znamenitost grada. To je Tapa Tapa restoran. U njemu se nude tapasi, specijalitet sjevernog dijela Španjolske. To znači da od ponuđenih nekoliko desetaka jela, od svakog odaberete

Nica - biser azurne obale

Lloret del Mar znači turizam na visokoj razini. Htio sam i to vidjeti, iako je Markus bio protiv. No, ipak smo skrenuli i nije mi bilo žao. Sve je prepuno bezlično napravljenih hotela, ali su pješčane plaže veoma lijepe. Zgodni su i kafići na plažama. Popili smo piće u jednom i krenuli put francuske granice. Kroz Francusku smo vozili samo autocestama, cijelom obalom Sredozemnog mora. Sve tako do večeri, kada smo skrenuli u Nicu. Prepuna palmi, razvučena uz obalu pješčanih plaža, raskošna, luksuzna, ne znam kako bih je još mogao opisati. Promenade des Anglais je šetalište uz obalu i jedno od skupljih mjesta u Europi. To smo znali, ali glad je glad, pa smo tako sjeli u restoran Le Cocodile. Između ludo skupih jela, izabrali smo meni za samo 20 eura. U pješačkoj zoni Nice razni

NITO MOTO

Maksimirska 69
tel: 01 236 5538
nito.moto@zg.t-com.hr

NOVEMA
NOVA
www.novema-nova.hr

SHARK
HJC
Puig
Bike-Lift
SPOOL
H
GAETANO

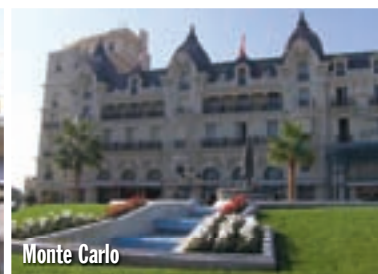
CENJAKOVAČEVCI I ZAŠTITNI ZA NARUKAVICE, KARLOVAC, BRANČIĆI 01 331 111 • Dvobitna prodajna mreža: MOTO MARKET SERVIS, POŽEGA, 034/293-811 • MALI MOTO, KANTAV, 031/881-840 • MALI MOTO, LEVRIK, 031/293-826 • MOTOBIK, PULA, 032/223-418 • MOTOBIK, VELIKA GORICA, 031/5221-878 • MOTO TRADE, KARLOVAC, 047/514-188 • SUPERBIKE, VARAZDIN, 042/323-818 • AUTO NOVAKOVIĆ, SLAVONSKI BROD, 031/273-532 • AUTO BOŽIČIĆ, VARČEK, 031/229-812 • MOTOŠOP JERKA, ZADAR, 021/324-819 • MOTO LAMA, TROCKI, 021/882-914 • MOTO BEAR, ŠIBENIK, 022/351-598 • ELODA PLUS, ZAGREB, 01/387-948 • MOTOBIK BLAZIĆIĆ, POSTOJANA-ŠPILJ, 021/331-718 • BPS B&B, BJELOVAR • LIBRO TRADE, TUDA, 041/711-111-117 • STREETRACER, ŠPILJ, 021/349-118 • DANIELI, DUBROVNIK, 020-618-348 • ZINGRANT SPORT, ZAGREB-NOVA, 01/3484-948-913-623-319 • MOTO 11, SOŠA, 091/184-1422 • BM TRADE, KARLOVAC, 047/414-148 • AUTOMOTO MARKET, ZAGREB, 01/2773-828 • MOTO CAMINO, RONA, 041/467-117 • MOTO CENTAR, MARIBOR, NOVAJA, 01/3178-318 • RIBIČIĆ-BORČIĆ, ŠPILJ, 021/334-141 • PRO-BIKI, ČAKOVCI, 041/317-982 • TIGR, 049/223-888 • DANTE MOTO, 020/418-343 • MOTOBIK MARKET, VINKOVCI, 033/208-584 • MOTO MARKET SERVIS, POŽEGA, 034/293-811 • MOTOBIK, ZAGREB, 01/3611-113

Lloret de Mar, Costa Brava

Monte Carlo

Monte Carlo

Mataro

Na obroncima Pirineja

Monte Carlo

su žongleri i glazbenici, a i ljudi je mnogo. Odmah do Nice nalazi se gradić Villefranche-sur-Mer, a s ceste nam se pruža pogled na noćnu Azurnu obalu. Zastajemo radi fotkanja, te se uskim cesticama penjemo visoko u brdo iznad mora u potrazi za prenoćištem.

Kroz Alpe

Budimo se rano, u šumi, visoko iznad mora. Spuštamo se na obalu, na jutarnju kavicu. Manje od 20 km, pa smo u kneževini Monaco i u gradu Monte Carlu. Parkirali smo uz obalu, na samoj stazi kojom u svibnju jure bolidi Formule 1. U Monte Carlu se mogu načiniti lijepe foto-

grafije, pa smo se odvezli u luku luksuznih jahti i prihvatili se fotića. U pozadini, na brdu, nalazi se Monaco i dvorac kneževe obitelji. Kroz poznati tunel začas smo kod kasina, a kao i uvijek do sada, ljutiti portir ne dozvoljava nam da se previše približimo s fotoaparatom. Imaju malo previsoko mišljenje o sebi. Rollsevi, Bentleyi,

13. TWIN HORN BEACH PARTY
PULA - ISTRA - CROATIA
30.8.-2.9.2007.
LIVE MUSIC
BIKER GAMES
SEXY SHOW

SPEED
COTA G4
SOULFINGERS
MAD MEN
NIGHT EXPRESS
VRANE
KULA
F052 ...

www.twinhornmc.4t.com
INFO:00385 99 5920404
WELCOME IF YOU COME IN PEACE
FREE ENTRANCE FOR BIKERS

TWIN HORN MC PULA

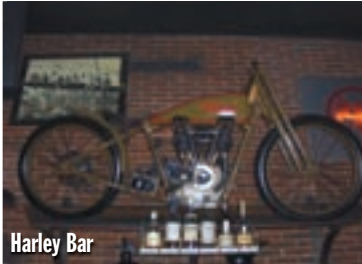
PULSKA PIVOVARA

DISTANCE FROM SEA- 0,00M

Ipokrovitelji: GRAD PULA, TZ GRADA PULA...

Harley Bar, Innsbruck

Harley Bar

Povratak kroz sunčanu Austriju

Kod kuće nakon 16.153 km

Ljivo putovanje završilo je besprijekorno, svi smo živi i zdravi, kao i naši motori.

Povratak

Meni je još samo preostao put prema kući. Maglu i hladnoću u Njemačkoj zamijenilo je sunce i plavetnilo neba u Austriji. Vrhovi okruženi snježnim pokrivačem kao da pozdravljaju moj povratak. Evo me u 15 sati u Varaždinu, nakon putovanja dugog 16.153 km, nakon brojnih doživljaja, prelijepih trenutaka, ponekad i teških, bez zadnje kočnice, s lamelama kvačila koje će sutradan završiti u smeću. No, dovezle su me do kuće, izdržale su, isto kao i sve drugo na Yamahi.

Na kraju uvijek volim malo statistike. Prošao sam 16 zemalja, od toga 5 afričkih, granicu sam prolazio 31 put, kroz granicu smo često samo prošli, ali i čekali sate i sate. Tankirao sam 50 puta, potrošio 1.299 litara benzina. Prosječna potrošnja iznosila je 7,80 l/100 km, astronomski mnogo za moju Yamahu. Uključujući promjenu ulja, potrošeno je 6 litara, točno onoliko koliko sam ponio od kuće.

Uglavnom, to je putovanje za sjećanje i ako me netko pita, još bih jednom proputovao tim krajevima. ■

Ferrariji i slične nemani kruže, a nas tjeraju s mjesta gdje parkiramo, od kasina. To je samo za VIP-goste. Mićemo motore stotinjak metara dalje i sjedamo na terasu kafića. Naručujemo kapučino, a cijene su prava sitnica, samo pet eura (za jedan, naravno). Šećemo i razgledavamo obnovljenu zgradu opere. Monte Carlo je sav u zelenilu, te pored svih tih nebodera djeluje zaista lijepo. No, nikako se mi ne sviđaju ti njihovi zakoni i pravila po kojima mi, mali, obični ljudi, nemamo nikakvih prava. Ne smiješ pogledati kasino iznutra, ne smiješ fotografirati da se vidi predvorje, motorom ne smiješ blizu... Stavljamo kacige na glave i odlazimo. Ne pripadamo mi ovamo.

Odmah iznad državnice je autocesta, pa par kilometara Francuske i evo nas u Italiji. Vozimo visoko iznad obale, iznad Riviére di Ponente. Kraj je gusto naseljen, a na gotovo svaki grad pruža nam se pogled. Tu su i pozna-

tija mjesta kao San Remo, Imperia, Albenga i Savona. Prije Genove skrećemo s obale prema Alpama. Što smo više, to je hladnije, a spušta se i magla. Autocesta zahtijeva mnogo vozačkog umijeća, jer je prepuna zavoja. Bezbrojni su tuneli, a na vijaduktima nas očekuju snažni bočni udari vjetra. Brzinu smanjujemo na svega 80 km/h. Alpe su ovdje uske, pa ih ubrzo prelazimo, a u nizini rijeke Po vrijeme je lijepo i bez vjetra, pa opet možemo voziti normalno. Pored Piacenze, Brescie i Lago di Garde stižemo na autocestu prema Brenneru, pa se opet dižemo u Alpe. Trento i Bolzano ostaju pored nas, te preko prijevaja Brenner ulazimo u Austriju. Još je samo 30 km do Innsbrucka i Harley-bara, gdje je sve i počelo. Promrzli smo od noćne vožnje hladnim Alpama i prija nam piće u toplom baru. Tu su i Markusovi i Georgovi prijatelji, pa imamo razloga za slavlje. Daleko i uzbud-

Ital-scooter

talijanska kvaliteta
najprodavaniji scooter u Hrvatskoj

LS
italSCOOTER

ITAL SCOOTER 50 cm³
4.200,00 kn

ITAL SCOOTER 125 cm³
5.999,00 kn

KACIGA V CAN 250,00 kn

ZAŠTITNI POJAS 150,00 kn

Italor d.o.o.

tel/fax: 01/6671 599

servis: 091/6608 032

www.ital-scooter.hr